

ein grå røyk og såg mindre enn femti meter ikring oss. Det er nifst å vandre i skodda. Lendet omkring deg blir som omskapt, og alle slags tankar melder seg. Du minnest forteljingar om folk som har gått i ring i skodda og kome tilbake til same staden gong på gong. Men det skal ikkje hende oss. Vi går etter kompass, og kompassnåla går ikkje i ring! Men hyggeleg er det ikkje å traske i våte skoddefjell og ikkje kjenne seg att nokon stad. Eit stort dyr står stille borte på ein bakketopp — og der er to til. Dei er store som hestar, men har ikkje hesteskapnad. Kva kan det vera? Du gjettar på oksar og moskus, men får det ikkje til å stemme. Du når fram til udyra, og så er det nokre fredelege sauer som står der blikkstilte og stirer på deg med svarte, utrygge augo. Det ringlar kvast i ei bjølle i det same dei kastar seg rundt og rømer, og du hører ringlet av bjølla ei god stund etter at sauene er borte i skodda.

Ei bratt kløft opnar seg framfor føtene dine, og du kliv ned. Her er nakne, våte svaberg, og steinar lausnar unna føtene og rullar nedover, og kvar blir det av dem? Her veks ikkje gras, berre litt irrg grøn mose kløner seg fast i ly av ein bergnabbe og står der og syg væte.

Ei snøfonn borte i ein kvelv verkar eventyrleg stor der ho stikk seg inn i skodda og gjømmar seg. Kva er vel dette for eit landskap? Du veit snart ikkje kva du skal tru.

Så er du nede på flat mark, der noko underleg og uroleg skin inne i skodda. Det er eit vatn. Du ser det ikkje før du står i strandkanten der småbårene leikar kring landtorva. Kartet og kompasset fortel at det er Langtjønna vi har gått oss på. Vi er på rett veg, og no er der berre å kløfte vidare!

Nede i liene lettar skodda. Augo finn att kjente vatn og åsar og fjell, og du kjenner deg heilt trygg. Sjå der er Raudfjelltjønna, og langt i nord lyser det på Resvatnet! I lia under Resfjellet står ei hytte, og vi veit at vi er velkomne dit.

GUNNAR HAUGAN

Tegning:
FINN WALTHER

Jensens huskeliste

Når jeg av og til i fjellet treffer unge damer, kanskje danske, kanskje engelske, kan jeg med forbløffet interesse studere hvordan de er utstyrt — ikke bare fra naturens side. De går i sandaler, shorts og litt til, og bærer en ørliten skreppe som såvidt rommer to påsmurte kjeks i tilfelle overnatting ute.

Slike møter bringer alltid Jensens huskeliste i tankene. Hvem denne omtenkssomme herre Jensen enn kunne være, har han i sin oversikt over hva en fjelltraskers ryggsekk bør romme, tenkt på alle muligheter — bortsett fra sammenstøt med ville elefanter. Ingen er som kjent fullkommen.

Tusener av oss har grunn til å minnes Jensen med takknemlighet. Vi pakker sekken, mens vi nynnende lar fantasien fable om de forestående streiftog inn over alle heier. Vi snører den sammen, drar alle remmer godt til, og overfalles av en fryktelig tvil: La vi ned det lange undertøyet, eller gjorde vi det ikke? Så er det bare å gjøre alt sammen om igjen.

Å, om vi bare hadde krysset av etter hvert på Jensens huskeliste! Den er like lang som ermene på en norsk herreskjorte, men den kan ikke unnværes.

Hvordan skulle vi for eksempel klare oss uten en lystemp, som Jensen minner oss om? Den kan i nødsfall brukes som skismøring om det kniper eller snarere kladder. Det blir da å seile på stumpene, om De skjønner hva jeg mener.

Fiskerikonsulent
KJELL OFSTAD

Litt om verdien av vårt innlandsfiske

Lykestumpen kan også skaves opp og nyttes som smørbrødpålegg, uten at vi her skal komme inn på de umiddelbare kroppslige virkninger. At den også kan brukes til belysning i hytte, telt og koie, må da enhver kunne begripe.

Å, det er mange ting å huske på for en fjellturist, ikke minst vinters tid. Det skal være en ski for hvert ben, begge skal peke med tuppene forover, jeg mener skiene.

Glem heller ikke et tykt skjjerf. Det surres rundt ansiktet for å dempe de høye utrop en gjerne fristes til i fjellet, som kan være skjebnesvangre i rasfarlige områder.

Skulle De ha lyst til å ta et bilde av et slikt ras når det først kommer, bør De være nøyaktig med eksponeringen. De rekker bare å ta ett bilde.

Jensen gjør det også klart at sangbok alltid bør finnes i en velutstyrt tursekk. En slik har reddet mange liv.

De kommer for eksempel ut for snøstorm, graver Dem ned, og alt blåser til. I Deres lune snøhule graver De fram sangboka, og redningsmannskapene kan bare lete etter lyden mens De jubler ut: — Här sitter jag och tralladiradirallar för mig själv! Nyter De samtidig noe av den konjak eller akevitt herr Jensen også anbefaler til turbruk, kan overstående verselinje muligens volde vansker, men det fins jo andre.

I det hele tatt, Jensens huskeliste anbefales på det varmeste. Ikke minst fordi den fem ganger sammenbrettet kan klippes opp til innleggssåler for flere personer.

Turistlandet Norge har ved siden av mange andre attraksjoner også uvanlig gode muligheter å by på når det gjelder anledning til å drive sportsfiske. Over alt langs vår lange kyst kan en prøve fiske-lykken, og sportsfiske i sjøen er i de senere år blitt en mer og mer utbredt fritidsbeskjeftigelse. Også når det gjelder innlandsfisket har vi svære områder som gir gode muligheter for fiske. Dette gjelder særlig fiske etter ørret, som vel må regnes som den mest ettertraktede sportsfisk her i Norge. Ferskvannsrørreten finnes utbredt over hele landet, og en treffer den i nær sagt i alle vann, elver og bekker. Dens vidstrakte utbredelse her hos oss skyldes først og fremst den måten ørreten har vandret inn i landet på, men i stor utstrekning også ved at yngel er utsatt mange steder hvor naturlige hindringer har stoppet ørretens utbredelse.

Som det vil være kjent for de fleste, var det meste av Skandinavia og deler av Nord-Europa i sin tid dekket av en svær isbre. Vi kaller denne tiden for den siste, store istid, og det var da bare enkelte partier av Norges kyster som var isfrie. Resten var for det meste dekket av en stor innlandsis. Forholdene kan vel ha vært noe i likhet med slik vi finner det på Grønland i våre dager. Av vår mer kjente og betydningsfulle ferskvannsfisk er det bare røye (rør) som kan tenkes å ha oppholdt seg langs våre kyster og i bre-elveene i denne tiden. Da den store innlandsisen etter hvert smeltet og trakk seg tilbake, var nok røya blant de første fiskearter som tok våre vassdrag i besittelse. Den kom vestfra fra sjøen og trengte opp i vassdragene så langt ikke naturlige hindringer stoppet den.